

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП.

Борба

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXV

1978

МАЙ

23

Вторник

Воскресение в осирясав
през 1943 година

Брой 60 (4050)

Цена 9 стотинки

Дружество на СБП във Велико Търново

Вчера в Партийния дом във Велико Търново бе учредено Дружество на СБП на българските писатели в старопролетния град. Тук е първият секретар на Окръжния комитет на БКП Николай Василев, секретарят на Окръжния комитет на БКП Маргарита Кемалова, първият секретар на ГК на БКП Николай Цонев, ръководители на творчески съюзи и културни институти.

Тържеството беше открито от Мария Манева, председател на Окръжния съвет за култура.

Главният секретар на СБП

Слав Хр. Караславов прочете решението на съвета на Управлението за учредяване Дружество на СБП във Велико Търново. Членовете на дружеството са: Александър Спиридонов, Антон Дончев, Ваня Петкова, Васил Попов, Георги Кръзлов, Димитър Мантов, Емил Станев, Здравко Сребров, Камен Зидаров, Кръстю Куюмджиев, Матей Шопкин, Николай Антонов, Серафим Северняк, Стефан Мокрев, Стефан Дичев, Стефан Попов, Тодор Генев, Георги Данчев и Кръстю Атанасов. За спомогателни членове бяха избрани 14 великотърновски литературни творци.

Избрано беше ръководство на дружеството в състав: Камен Зидаров, председател, Георги Данчев и Димитър Мантов, заместители, Георги Данчев и Кръстю Атанасов, секретари.

В словото си другарката Манева изтъкна, че Велико Търново е с културни традиции в литературния живот, датиращи от миналото. Тя подчерта, че и сегашната култура работят активно на територията си.

Другарят Николай Василев, благодарил на ръководството на СБП за решението му да учреди дружество във Велико Търново и на гисателите-учредители за готовността им да се включат в него. Той започна с проблемите, които решават дружеството.

Камен Зидаров изтъкна за високото доверие да бъде избран за председател на дружеството и изрази желанието да работи за неговото укрепване и развитие.

Получена беше поздравителна телеграма до новооснованото дружество от актьор Емил Станев.

На писателите-учредители беше връчен подарък — графика от великотърновския художник Иван Маринов.

След това беше подписан Договорът на СБП с Окръжния комитет на БКП. Окръжния народен съвет в Окръжния съвет за култура.

Христо МЕДИКАРОВ

Наградени културни дейци

По случай Деня на българската просвета и култура, на славянската писменост и на българския печат с указ на Държавния съвет се наградяват:

С ОРДЕН „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ I СТЕПЕН:

Станка Пенчева и Христо Стефанов, актьори от Драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“, Тодор Драганов, научен сътрудник в Окръжния исторически музей.

С ОРДЕН „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ II СТЕПЕН:

доц. Янаки Манасиев, художник, арх. Теофил Теофилов от Института за паметници на културата и Иван Коларов, секретар на читалището в с. Драганово.

С ОРДЕН „КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“:

Милка Арабаджиева, самодейка от Килифарево.

С почетна значка „Отличник на Комитета за култура“ са наградени 15 души и се значка „Отличник за читалищна дейност“ — 15 души.

Ценна археологическа находка

От няколко години група специалисти от Окръжния исторически музей с ръководител н. с. Богдан Султоз извършва интензивна археологическа проучвания на открития край Павликени голям античен център за художествена, битова и строителна керамика.

Още при първите копки на тазгодишния археологически сезон сътрудникът на музея Ангел Мълчаков попадна на изключително ценна находка. В разрушения дом на тракийския земетател бяха открити чаморери бюст. Макар и силно повреден, бюстът притежава високохудожествени качества и свидетелства, че неговият автор е познавал до съвършенство, като ните на античното изкуство. Според н. с. Богдан Султоз бюстът изобразява Комод (син на римския император Марк Аврелий), чийто владичество (180-192 г. от н. е.) завършва династията на Антонини.

Петрашка ДИМИТРОВА

ВЪРВИ, НАРОДЕ ВЪЗРОДЕНИ! Безсмъртно във вековете

„Погуби триезичната ерест...
Обедини всички в еднодушие и
създаде изрядни люде“

Из „Предсмъртната молитва“ на Кирил Философ.

И вековете сляха в едно делото и молитвата на светият мъж, за да има на земята род български, чийто люде с рало и меч тринадесет века отстояват земята си, името си, словото си и плодотворен на своя мирен труд. Верен на техния „свещен завет“ българският народ съхрани в коравия си дух безсмъртното им дело, което няма равно на себе си в средновековния европейски свят, за да преживее два златни века културата му Той запази това дело през седемте века, в които историческите превратности го принудиха да живее в робство, даде го без корист на другите славянски народи, за да живее днес свободен и творещ своя трети златен век.

През много страдания и неволи, през окървавени пелища векове наред той не си светлината на словото. Градовете му бяха разрушени, престолниците му бяха съпани, забравя покри твърдините му, но той събираше ситните си грошове, за да въздига църкви и манастири, отделяше от оскъдения си горчив робски златък, за да строи училища и читалища. Споменът от славното минало и жаждата за знания го правеха силен в борбата.

Ако не си оставил приказно богати замъци и дворци, но си дал писмена на другите народи — ти си вечен. Ако си загубил в бран земите си, но си дал на другите народи словото — ти си вечен. Ти си спечелил най-великата битка — тази на словото.

В цялата своя хилядолетна история християнската църква не познава по-голямо поражение от признаването на славянския, на старобългарския език за официален език в богослужението. Триезичната догма е развенчана и старобългарският език става класически език на славянството, а това е първата искра на Ренесанса. Езикът, употребяван от Кирил и Методий е първият език на епохата, въведен в европейския духовен живот.

Каква прозорливост е обдавала възхновената мисъл на първия поет в славянския свят Константин Преславски, за да прозвучи като камбаниен ек на пробуждането стихът му: „Лети сега и славянското племе към кръщение“.

Събрал в своята етническа същност неукротимата жажда за свобода у Аспаруховите прабългари, пословичната любов към земята и мира у синеоките славяни и вечния стремеж към красотата у славянските траки, българският народ, превързва земите си в люлка на една нова цивилизация, сияла в школите на Преслав и Охрид, в първия славянски университет на Евтимий Търновски и за цялото защита стигат пощедените от времето нейни измери

ния: златните съкровища от Нагисент Миклош и Преслав, каменният конник на Мадара, Евангелието на Иван Александър, колоната на Иван Асен II, църквата в Бояна. Защото тази цивилизация роди по-късно титани като Паисий и Рековски, Ботев и Вазов, Смирненски и Вапцаров, републиката на талантливите.

И ако днес посланиците на българската култура обикалят безвизово планетата, то те изпълняват завета на безсмъртния син на родината Гоце Делчев, изрекъл в зората на историята вкратка думи: „Аз разбирам света единствено като полза за културно съвремование между народите“. Затова по културния си размах, по непримиримата си борба срещу средновековните догми, по своя дълбок демократичен и хуманен делото на Кирил и Методий принадлежи на цялото прогресивно човечество.

Само то ни стига, за да можем гордо да произнесаме неувяхащите слова на народния поет.

Че и ний сме дали нещо на света
и на вси славяни, ний да четат.

И този народ заслужава своите първоучители не само защото успя да съхрани и оплоди тяхното велико дело, но и защото успя да ги превърне в неделима част от своята народностна духовна същност. Да ги понесе със синонова обич в сърцето си и да ги предава свети и чисти от поколение на поколение.

И на тях, на своите разновидности, създаде най-българския си празник, най-светлия и лъчезарен ден в дните на многовековното робство. От тогава този майски ден е винаги, слънчев и ведър, защото такава празник на словото и първоучителите си единствени в света имаме само ние. Този светлина струи още от деня, в който света та десница на Кирил Филозоф изписа славянското А, Б. На този ден вече втори век венци от рози и перуника, от полски макове и метличина кичат техните светли образи, а синева ехти от оня тържествен химн, който първи научаваме в първи клас на училището и който не забравяме докле сме живи.

Кирил и Методий отдавна са знаме на нацията, което тя опазва чисто, както от османските поробители, така и от фашистките мракобесници.

Нашите първоучители са винаги с нас. Те идват от миналото, за да останат при нас до ни в бъдните векове с безсмъртния си завет:

Върви, народе възродени!

Йордан ДИМИТРОВ
зам.-председател на Окръжния съвет за култура

Тържествено бе чествуван 25-годишният юбилей на ДМТ „Константин Кисимов“ • Театърът — носител на орден „Червено знаме на труда“

В салона на Драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“ във Велико Търново снощи бе чествуван 25-годишният юбилей на театъра. На тържеството по този повод присъстваха първият секретар на Окръжния комитет на БКП Маргарита Кемалова, председател на Окръжния народен съвет Димитър Цуров, секретарят на Окръжния комитет на БКП Маргарита Кемалова, председател на Окръжното ръководство на БЗНС Михаил Николов, първият секретар на градския комитет на Партията Николай Цонев, председател на градския народен съвет Иван Генджов, ръководители

на обществено-политически организации и културни институти, много гости, сред които н. д. к. Камен Зидаров, н. а. Елена Стефанова, съпругата на н. а. Константин Кисимов, Лилия Кисимова, писатели и театрални дейци.

Тържеството бе открито и ръководено от председателя на Окръжния съвет за култура Мария Манева. Доклад за 25-годишната творческа равносметка на Драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“, прочете директорът на театъра Стефан Самсиев.

Председателят на Окръж-

ния народен съвет Димитър Цуров прочете Указ на Държавния съвет на НРБ за наградяване на ДМТ „Константин Кисимов“ с орден „Червено знаме на труда“ и укази за отличаване на артистите Станка Пенчева и Христо Стефанов с орден „Кирил и Методий“ — I степен, както и заповед на Комитета за култура за награждаване на 15 театрални дейци с почетна значка „Отличник на Комитета за култура“.

Приветствие от името на Окръжния и градския комитет на Партията поднесе другарят Николай Цонев. Приветствени адреси

си прочетоха з. х. Светослав Генев, зам.-председател на Съюза на артистите в България, Иван Генджов — от името на Окръжния и градския народен съвет и Окръжния и градския съвет за култура, проф. д-р Димитър Филипов, ректор на Великотърновския университет „Кирил и Методий“.

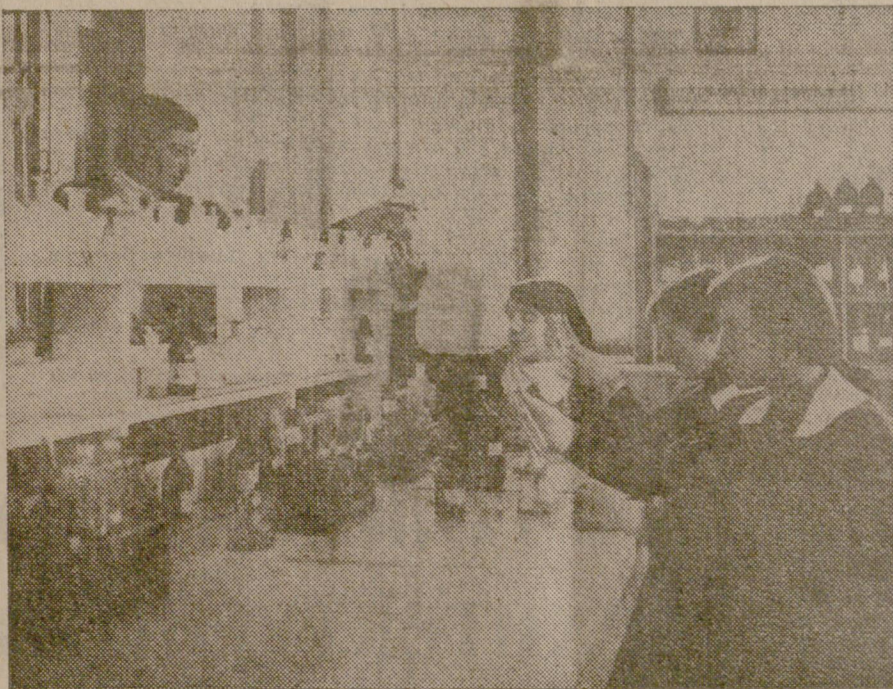
Полнесени бяха много приветствени адреси, телеграми и цветя.

В тържествения юбилейен концерт бяха изпълнени откъси от постановки на драматичния състав на театъра и дуети и сцени от оперети.

Николина ЯМБОЛИЕВА

НАШИЯТ ФОТОРЕПОРТАЖ

Утре е 24 май

Утре е празникът на двамата велики учители Кирил и Методий, празникът на учениците от ЕСПУ „Кирил и Методий“ във Велико Търново. 125-годишна е историята на училището. Много учени, писатели, антифашисти, с които се гордее България, са негови възпитаници.

И днес в училището израстват стотици деца от Велико Търново. Няколко от техните най-хубави млади години са свързани с тази стара сграда, с атмосферата на класните стаи и кабинети, с любимите преподаватели. Тук те се докосват до тайните на науката и изкуството, опознават света и живота. И може би някой ден един от днешните деведесетокласници ще намери в лабораторията по химия (на снимката) нещо от онова, което после ще стане смисъл на живота му. Може би за една десетокласница Сава Топалов участието му в международната олимпиада по физика ще бъде старта му към голямата наука. Може би десетокласникът Емил Друев, взел пър

ва награда в окръжните преизбори на Ботевата революционна поезия, ще заживее с възшебствата на изкуството. Може би гимнастичките Поля Христова, Радка и Таня Генчеви, завоювали не един медал по спортна гимнастика, ще познаят спортната слава. Или за единадесетокласничките Илка Рашкова и Маргарита Костадинова (на снимката) учебната практика по електроинженерство ще помогне в бъдещата им професия. „Всеки зрелостник — с работническа професия“ е девизът на училището, за който те се подготвят от ранна възраст. Тък както младите кръжачници по приложна керамика (на снимката).

Може би... може би... Много въпросителни има още пред тяхното бъдеще. Докато един ден черните престилки с бели якички ще потънат някъде в старите шкафови и училищните те години ще станат спомен. Най-хубавият спомен!

Но утре е 24 май.

Донка ХРИСТОВА

Снимки Иван РУСКОВ

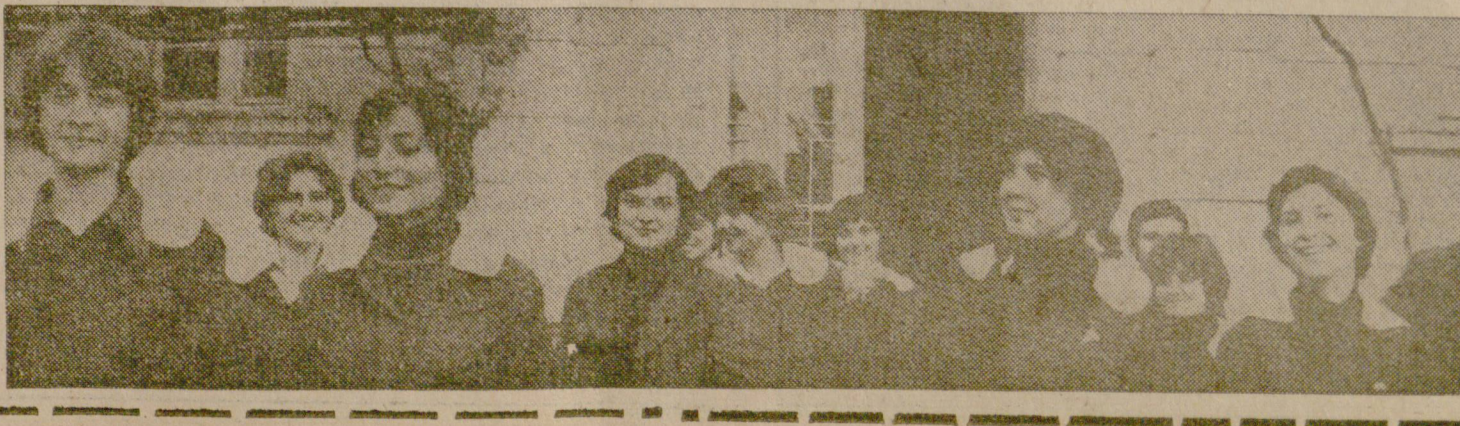

НАГРАДА НА СБЖ ЗА НАШ КОЛЕГА

В навечерието на Деня на българската просвета и култура, славянската писменост и българския печат Управлението на СБЖ на българските журналисти обяви ежегодните си награди. Стрелта награда е удостоен нашият

колега, зашедащият отдел „Хумор и сатира“ на в. „Борба“ Петър Боруков за тематичните му политически карикатури, фелетони и хумористични материали на външна и вътрешна тема.

От сърце честитим на нашия колега високата награда.

Ден на равностметка

Празникът на българската просвета и култура, на славянската писменост и на българския печат е подходящ случай за размисъл и равносметка.

Днес страната е едно от ромно училище. Учат се малки и големи. Довчероше България с дървеното рало ликвидира неграмотността и изведе образоването на пътя на революционните, качествени промени. В наши дни училището, утвърждавайки все повече социално-икономическите си функции, осъществява ускорен преход към всеобщо средно образование.

С традиции в просветното дело дейците на образованието в окръга все по-успешно реализират партийните решения в образователното дело. Съществена белег в дейността на учителството в последните години е непрякостният стремеж за усъвършенстване, за издигане гражданския и професионалния дълг, за повишаване качеството и ефективността на учебно-възпитателния процес — решаващо условие в извършването се преустройствата на образователната система. В окръга работят общо около 4700 учители, от които над 1300 са с висше образование; 310 са носители на клас-квалификация, 650 са удостоени с правителствени отличия и награди. Осъзнал мястото си в извършването се обновителен процес, този класен отряд създава свой опит и свои значими постижения. Измерител на тези успехи са някои оповестяващи резултатите параметри.

През последните години е постигнато по-високо степен в цялостното развитие на училищата: по-трайни и задълбочени са знанията им; ръст бележи нравствеността и естетическото им формиране, трудовете съриности и физическата деспособност. Тази характеристика особено ясно се откроява за първия випуск на Единното средно-политехническо училище, който този година вече завършва пети клас. В пълно отговорност с това са и цифровите показатели: процентът на оставящите в същия клас ученици е намалял около три

пъти и сега средно за всички училища степен е 1,27 на сто, относителният брой на успешно завършващите — випуска си основно образование е 89 процента, а средно — 78 на сто, с които цифри образованието в окръга все повече се доближава до поставената задача — до 1980 година да приключи в основни линии преходът към всеобщо средно образование.

Ускореното социално-икономическо развитие на страната постави с изключителна гила проблема за кадрите, за тяхната специална подготовка, нравствена убежденост и трудова закалка. Успехите в това отношение са видими и безспорни.

Преди всичко мрежата на средните училища се измени така, че осигурява едно оптимално съотношение между общо и професионално образование — 1:4. Сега в 10 от професионалните учебни заведения се подготвят средни ръководни и изпълнителски кадри за промишлеността, в 5 — за селското стопанство, в 5 — за търговията и обслужването, а в 3 — за строителството, в 2 — за транспортата, които ежегодно подготвят над 3000 млади специалисти. Освен това в последните 2-3 години и учениците от гимназиите изучават определена професия и при завършване на образованието си получават работническа квалификация.

Далеч по-значими са въпросите за идейно-нравственото формиране на утрешния труженник на социалистическото общество. Под ръководство на ОКРския комитет на БКП просветните дейци от окръга станаха едни от първите в страната, които изясниха тези въпроси и потърсиха най-правилните пътища за тяхното решаване. Двугодишната научно-практическа конференция „Трудовото възпитание и професионалното ориентиране на учещите се — на висотата на партийните изисквания“ не само възбуди теоретически, учителски колективи, но вече реално изменя състоянието: втора година планът за приемане то на ученици в първи

курс обемно се преизпълнява, а реализацията на завършващите средно образование става все по-близка до желаната.

Показаните успехи едва ли щяха да бъдат достигнати, ако в тези години не бяха осъществени поредица от социални мероприятия — и като предпоставки, и като придобивки.

Значителен ръст получи предучилищното възпитание. За три-четири години, в изпълнение на Декемврийската програма, обхватът на децата в детските градини се удвои. Сега само в постоянните детски градини (полудневни и целодневни) са обхванати 80 процента от децата на възраст от 3 до 7 години; почти всички деца, които трябва да постъпят в първи клас са посещавали детски градини, което е изключително важно условие за по-нататъшното им успешно обучение.

Ускорено развитие се наблюдава и в целодневното обучение, където са включени около 50 на сто от учещите в задължителната степен (V—VIII клас). Близко положение от всички ученици са обхванати в системата на обществено хранене и над 25 на сто — в организирания летен отдих. От пет години е въведено безплатно получаване на учебници, от което тази година ще се ползват 37 700 ученици. Заслужава да се отбележи, че за тези социални придобивки за учещите се от окръга ще бъдат изразходвани само през 1978 г. над 5 300 000 лева.

Образованието в окръга се развива на непрекъснати грижи и внимание на цялата обществена. Под ръководство то на ОКРския комитет на БКП се поставиха здрави основи и се изгражда успешно цялостна система на социално-педагогическа дейност с учещите се, в която система определени задачи и функции изпълняват почти всички държавни, обществени и стопански организации. И това е гаранция, че успехите ще са много.

Димитър ПАПАЗОВ
директор на Дирекция „Народна просвета“ при ОНС

Нашите най-добри приятели

Сътрудниците на „Борба“ са най-добрите ни приятели, най-ценните ни помощници. Те съвзават вестника с всички кътове на окръга, чрез тях се докосваме до прегатите динамични делнични на нашето съвремие, до мислите, които възбуждат обикновените трудови хора.

Всяка заран в редакцията се получават десетки писма от Горна Оряховица, Свищов, Върбовка, Карансево, Долногорице, Кесарево, Асеново, Чапаево — от всички краища на окръга. Те са най-голямата ни радост. И от страстите на вестника читателите научават за държавните то на трудовите колективи за претворяване решенията на Националната партийна конференция за усъвършенстване на социалистическата организация на труда и плановото ръководство на икономиката, за утвърждаване социалистическия начин на живот.

Един от най-добрите, най-активните сътрудници на вестника е Ангел Стоянов, икономист в СХК „Свишова“ Свищов. Много години той е работил във вестниците „Дунавско дело“ — Свищов и „Септемврийска победа“ — Плевен. И сега не е скъсал с журналистическия труд.

На читателите е познато името на Мария Шалаверова, директор на градския музей в Горна Оряховица. Повече от 15 години активно сътрудничи на „Борба“, намира времето да предаде интересни информации, да изпрати проблем

на кореспонденция. През лятото на миналата година в редакцията се получи интересна кореспонденция. И се заредиха след то ва материалите, които изпраща до редакцията директно рът на основното училище в Чапаево Ангел Блажев, втвърдил се като най-добър приятел на вестника.

Различна е професията на нашите сътрудници. Едно голямо ядро са възпитаници на Великогърновския университет „Кирил и Методий“ — Койка Петкова, Пенка Гъбузанова, Николай Христов, Димитър Жулев, Георги Динитров, Космо Костов, Александър Бъчваров. Други са медицински работници, програмни ръководители, селскостопански специалисти. Непрекъснато се попълва тяхното ядро. Наред с дългогодишните ни помощници при списването на вестника Мария Димитрова, Драган Велев, Иван Хадживанов, Йордан Каранцалиев, Димитър Михайлов, Йордан Соичев, Снежана Петрова, Златко Златев, а последно време все по-често се срещат и имената на Виолета Солданикова, Иванка Хадживанова, Росинка Куцарова, Маргарита Маринова, Мария Георгиева, Стоил Евдокимов.

Всички тях ги обединява високоото призвание — да бъдат изразители на общественото мнение, да са летописци на нашето съвремие. Благодарим ви за всички, скъпи приятели!

Петър КАИШАНОВ

ЦИФРИ И ФАКТИ

В окръга работят шест групи на творческите съюзи: групата на художниците е една от най-големите (52 души) и активните в творческото си развитие; творчеството на литеатурните дейци намира все по-широка изjava в централния и местния печат, а издателската дейност; архитектите многократно са доказали творческите си възможности; в групата на журналистите членуват 37 журналисти; артистите са 150, а научните работници — 250 души.

Драматично-музикалният театър „Константин Кисимов“ обслужва над 30 селища, като организира годишно над 300 представления със 180 000 зрители.

В окръга работят 172 кина, а броят на зрителите годишно надвишава 4,6 млн. зрители.

Общият брой на библиотеките е 480 с 3 150 000 тома литература и около 145 000 читатели.

Годишно се организира около 170 концерта на професионални музикални състави пред 200 000 зрители и 300 концерта на самодейни пред 1 млн. зрители.

5 държавни музеи и 34 музейни сбирки се посещават годишно от 700—800 хиляди души.

Окръжната художествена галерия притежава близо 1000 творби. Открита е художествена галерия и в Стражица, създадена са художествени сбирки в 14 селища.

Съществуват 176 народни читалища, от които 140 имат нови сгради, построени след Девети септември 1944 г.

Общият брой на книжарниците и павилионите е 84, от които в селата — 34.

Изградени са 14 фотоапарати.

В окръга има 50 000 радиопарати, 74 000 радиоточки, 80 радиовъзети, 75 000 телевизори, 360 000 абоната на български и съветски вестници и списания.

В окръга се издават един окръжен, 7 градски и районни и многотиражни вестници.

Над 600 самодейни колектива обединяват близо 20 000 участници.

Състояния се през април тази година национален преглед на българската архитектура първа награда за най-добре реализиран проект получиха арх. Петър Матанов, арх. Данаил Кънев и колектив за жилищния комплекс „Триъгълника“ във Велико Търново. Този успех на некои каторновските архитекти бе повод да се обърнем към директора на Зоналната проектантска организация засл. арх. Николай СЕРГЕЕВ с въпроса кои архитектурни достойнства на комплекса го нареждат сред най-добрите образци на индустриалното жилищно строителство и какви са търсенията на колектива на проектантската организация в тази насока:

— През последните няколко години на масовото строителство се обърна особено голямо внимание, докато порано се смяташе, че уникалните обществени сгради дават на архитектурите по-голяма възможност за изjava. Оказа се, че обликът на един град не се формира само от ценната му, но и от масовото жилищно строителство. Констатирано бе, че то все повече се обединява и не може да представя достойно един град. Що се отнася до Велико Търново, ние сме щастливи, че работим и живеем в него, защото достиганията на архитектурата тук се дължат не само на нашето държавно и способност, а и на една окръжаваща среда, която неусетно ни вдъхва да търсим връзка с нея и с богатото архитектурно наследство. И архитектурната колегия, и партийно

то и държавното ръководство го оценява, че във Велико Търново се създадено нещо, което го няма в другите градове на страната. Става дума за комплекса „Триъгълника“, за който колективът на арх. Матанов, а фактически и целият ни колектив, получи признание.

С какво се отличава „Триъгълника“? Характерно за него е, че със своето хоризонтално и вертикално членение, с обемите, със светлостта си и използването на термални и вертикални членения, които дават трайни красота на сградите — керамича, мазилка, видим бетон. Те са характерни за нашето архитектурно наследство и в цветовете, отяношение, правят сградите български, излъчват топлина. Комплексът е голямо постижение за свои

те създатели и това ни амбичира в търсенията си да не отстъпваме от тази вече завоювана позиция.

— От това следва ли да очакваме, че новият жилищен комплекс „Пишмана“ няма да отстъпва по красота и архитектурни достойнства на „Триъгълника“? Едропанелният метод на строителство, който сега се прилага там, няма ли да ограничи възможностите за намиране на интересни решения?

— „Пишмана“ е кохилекс, който ще се изпълнява не само по панелен способ. Ще има пакетно-повдигани — плочи и едропанелен кофрак, както в „Триъгълника“. Разбира се, проектите няма да бъдат същите. Но трябва да отбележим, че едропанелното строителство досега е понадало в не много възбновени ръше. То има своите големи качества, но нямаше признатие в масовото жилищно строителство, поради което проектантите не са се възбновявали много и са го оставили в безличие. Освен това панелите се употребяваха така, както ги предлагат моостроителните комбинати. Ни кой не е правил опит да се потърсят по-високи архитектурно-художествени качества чрез влагане на допълнителни материали. Направихме опити

130 ГОДИНИ ПОЧИТ КЪМ ДЕЛОТО И ПАМЕТА НА ПЪРВОАПОСТОЛИТЕ

Единадесет столетия делото на Кирил и Методий живее и оплодоява духовния лик на славянските народи. Особено е скъпо то за българите, защото създателите му са българско потекло, глади своята дейност на славянобългарски език. От българия тяхното прогресивно делотръгва по света и завладява славянските народи.

В знак на признателност още от X век се чувствуватяхното епохално дело, та до днес. Дори и в най-тъмните години от османското робство споменът за тях не се заличава.

С точност не може да се каже от кога започва чувствуването — превъзбуждането му във всенароден празник. Но в навечерието на Кримската война (1853—1856) той решително започва да се освобождава от религиозните елементи и да придобива все по-определен просветителски характер.

Традицията е обича на еленичани към четмото и писмото, към науката. Грамотност в Елена е съществувала още в началото на XVI век. Твърде рано се отвърят очите на еленичани за просвета и наука. Градът се прославя като място, където има училище с отлични учители и не случайно П. Р. Славейков, сам учител в то ва училище, го нарича „Даскалоливница“.

Един от заслужилите учители в „Даскалоливницата“ е бил Иван Николов Момчилов (1819—1869). Учил в гръцкото училище на остров Андрос и Херсонската духовна семинария в Русия. След това продължава самостоятелно да се занимава. За времето си той е бил много начетен човек и един от най-добрите учители в района. В 1843 г. създава в Елена класното училище, където поствъща на работа и продължава до 1859 г. За това време училището закрепва и се развива. От Русия той изпраща учебници, учебни пособия и книги. А училищната библиотека се обогатява.

Иван Момчилов наред със задълженията си на учител и съветник е занимавал учениците и възрастните със славното минало на българския род. Той първа в Елена подхваща идеята за отбелязване делото и паметта на Кирил и Методий. Като човек с голямо за времето си об

разование, той е бил добре запознат с живота и делото на първоапостолиите. Още по вече, че е учил в духовно учебно заведение, където сителност е изучавал живота и делото им, макар и в аспекта на пърковния канон. Това не му е попречило да схване правилно тяхното значение за българския народ.

Още в 1843 г. Иван Момчилов говори на учениците си за подвига на българските първоучители Кирил и Методий. А малко по-късно в книгата си „Писменница на българския език“ (1847), излязла в Белград, пише с голяма любов за „първите славянски просветители Кирил и Методий“, изтъквайки тяхното епохално дело. Тук църковният елемент е изместен на съвсем заден план и няма никакво значение. По-скоро той е форма, докато съдържа нието е гражданското значение на делото на апостолиите.

В 1845 г. в Пазарджик ядват за учители еленичани Никитор Попконстантинов и Юрдан Ненов — възпитаници на Иван Момчилов. Йордан Ненов е бил учител на Иван Вазов в Сопот, където е учителствувал от 1856 до 1861 г. Впоследствие много добре описан от писателя. По-късно те принасят за своя помощници Георги Райков и Михаил Куманов — еленичани, възпитаници на прочутото училище. Под тяхно въздействие работата на Пазарджикското училище става за пример в Тракия по него време, а по-сочените учители допринасят в борбата против фанариотството, гърцизма и отоманския поробител, особено по време то на Априлското въстание от 1876 година.

Много вероятно е те да са донесли със себе си от Елена и идеята за отбелязване делото и паметта на Кирил и Методий и да са ги разпространили в Тракия. Една такава високоблагородна и патристична инициатива не е възможно да не бъде забелязана от такива личности като Найден Геров и Йован Груев, които я подкрепят и доразвиват. Още повече, че Найден Геров като руски възпитаник и поданик също ще е знаел за делото на Кирил и Методий. Инициативата на еленичани ще му е допаднала, за да я реализира в по-голям мащаб.

Георги ГАВАЗОВ

Пътят към доверието

За Кънчо Маринов Славчев от Горна Оряховица денят не завършва с огнения залез на слънцето. Той продължава на сцената в Дома на културата на транспортните работници, където вече години наред участва в самодейния театрален колектив. За асортатайна и активна творческа дейност шестдесетгодишният самодей е награден с орден „Кирил и Методий“, с много дипломи, значки и грамоти.

Автобусът трябваше да пристигне отдавна и чаканите да спират вече нервно. Бай Кънчо искаше в този вечер да остане в рен на традицията си, с която вече години не се раздвляше. Стараше се да не закъснява за репетициите, за щото беше убеден, че а тоя забързан свят всяка минута е от значение.

Поздравява го някакъв младеж и отминава, после неочаквано се връща и всроще усмихнат подхвта:

— Чух, че ще играете пак „Вражалец“. Гледах я веднъж и я разказах на жената. И ти иска да я види.

— Шом сте решили да я гледате, елате в петък. На тебе като е харесала и на нея ще допадне — отвърща му бай Кънчо и се мъчи да си спомни от къде го познава. Не ше да е от текекеджишкия цех, където работеше в ремонтната работилница на всички го познаваха, ала той не помнеше да е срещал този младеж някъде. Стана му леко и хубаво от тази кратка среща. Понякога се случваше да го поздравяват с други имена, с имената, на които беше дал живот по време на представянията и които оставаше в паметта на зрителите.

Спомни си веднъж как един негов познат дошъл а работилницата, завъртала се на цеха и попитал къде работи Кънчо Славчев.

— Кой Кънчо, бей — чу да се работниците.

— Ами каза, че работи тук, в текекеджишкия цех — отвърща той.

— А-а, сигурно за бай Кънчо Кмета става дума. Ние тукатъй си го знаем. Игра едла пиеса кмета, та оттам носи прякора си.

— Те ме знаят. Кмета, други ме наричат Липанов, а трети дълго ше ме помнят с името на селския въдър Мотито — усмихва се бай Кънчо.

Доверието на хората се спечелва лесно, но и лесно се губи. За да го спечелиш, трябва да обичаш това изкуство, да овладяваш тайните му с години, да се лишааш от много вечери край телевизора, да не усещаш умора нито за миг, за да бъде то истинско, да достига до хората удовлетствие, да ги правиш по-добри и по-милди.

В своята тридесетгодишна любов към самодейното изкуство той не си спомняше да е търсил някаква отплата. Любова живееше в гърдите му през годините и ставаше още по-голява. Пътят към нея започваше от тънките плъсчани пътечки, които се виеха сред високите борова гори, обградява малкото балканско село Долна Чукари, скъпано в полите на Еленския Балкан. Служът чу доловил един далечен глас, който в тяхата си песен разказваше за мина и селски. Мислите му се издигаха високо в синевата на небето като птица, която забиваше

огромните си криле в сребристия въздух и се отдалекаваше с величествена полет от селото и диските хълмове, скриващи се в гъсти и влажни мъгли. На тяхното място се появява високи и задъхани фабрични комини, забързани локомотиви и уморени лица на железничари.

Годините минаваха бързо, тихо и неусетно, като че ли на пръсти, за да не бъдат уворените работници, за да не прекъсват сънищата им за по-светъл живот. Тези сънища бяха много кратки и завършваха рано в студените утрини, пронизвани от сърдит вой на първите влакове. Животът тогава беше труден, но не липсваха развлечения. Правеха се вечеринки, а понякога и читалища, то се играеха и представления. Веднъж се озова на сцената и зад кулисите успя да види един нов свят, невидим за зрителите. През цялото време, докато играеше представлението, в салона някаква невидима сила караше присъстващите да следат със затен дъх действията на актьорите. Няма хората бяха толкова наивни, та ярваха на боядисаните платнени декори и на фалшивите те мустаци? Не мина много време и в Калениец се заговори за махленския театър, по-скоро за група веселници, която била наречена „Джас Жоро“.

Сред нея беше и той, с една голяма любов към театра, зародила се зад пращните кулиси на сцената в читалището.

„Джас Жоро“ и неговите веселници отдавна са забравени. На тяхно място се появи околните държавен театър към читалището. Един от самодейните останаха а него, други се преместиха в колективите към Дома на транспортните работници. Трудно е на човек в този кръговрат от събития да си спомни колко слабо е споделял и в колко от тях е оставял частта от себе си. Около бай Кънчо живееше непознат за околните свят и го гледаше с досада, галеше слуха му с различни гласове и го викаше в своето тайнство.

Иван МИХНЕВ

Великотърновските литературни творци

Великотърновски окръг с право се гордее с културните си традиции. В него са родени една голяма част от изтъкнатите български писатели, между които П. Р. Славейков, Стоян Михайловски, П. Ю. Тодоров, Никола Козлев, Цанко Церковски и япо-ново време Емилиия Станев, Камен Зидаров, Тодор Генов, Асен Разцветников, Ангел Караляков, Антон Дончев, Серафим Севериак, Васил Попов, Стефан Дичев, Матей Шопкин и други.

Добрата традиция и сега е жива. Във Велико Търново работи солидна литературна група, обединила най-добрите литературни творци от града и окръга.

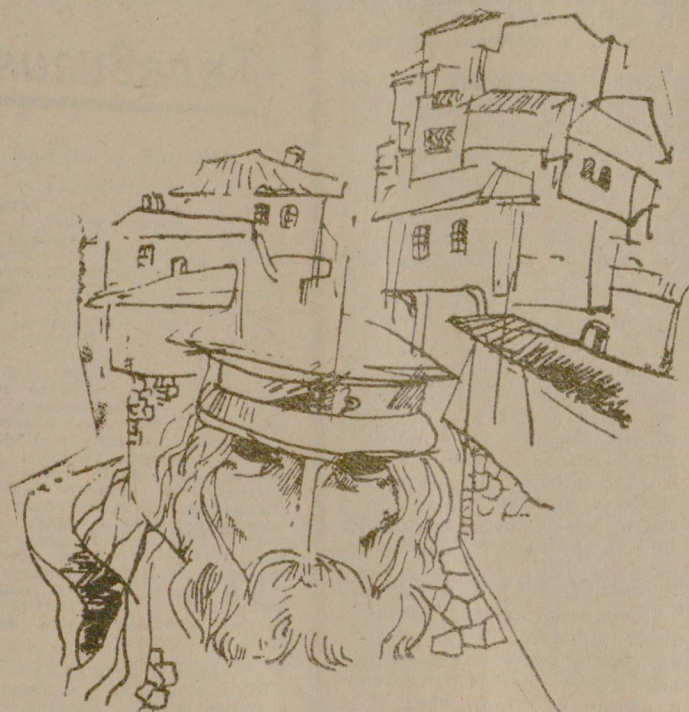
В началото на тази година за членове на Съюза на българските писатели бяха приети двамата великотърновчани Георги Дичев, автор на стихове и документална проза и белетристът Кънчо Атанасов.

В групата работят още членовете на Кабинета на младия писател Анчо Калоянов и Иван Мишев, автори на по няколко книги.

Значителни успехи има Виктория Генова. През тази и миналата година успешни опити направиха поетите Радко Радков, Стефка Цветкова, Пенчо Караляков, Йордан Карастоянов, литературните критици Иван Радев, Страхил Попов и други.

В навечерието на 24 май ние от сърце пожелаем нови творчески успехи на нашите литературни творци.

ГЕНЕРАЛ ТУРКО

Като хайдут Сидер ти влезе в мене с песен,
чието ехо и сега звъни така,
че аз отново чувам тропот весел
по калдъръма над ленивата река.

Така звъни във мене песента ти, Турко,
че сякаш се превръщам в песен цял,
че аз отново виждам мамината хурма
как греє край огнището със пламък б.

От твоята песен в Плахово едва ли
по-хубава ще чуя, генерале!

А после тази песен стана дълга улица
която през сърцето ми и днес върви
сърцето ми стихове — приумици
та бойни знамена и чървави глави...

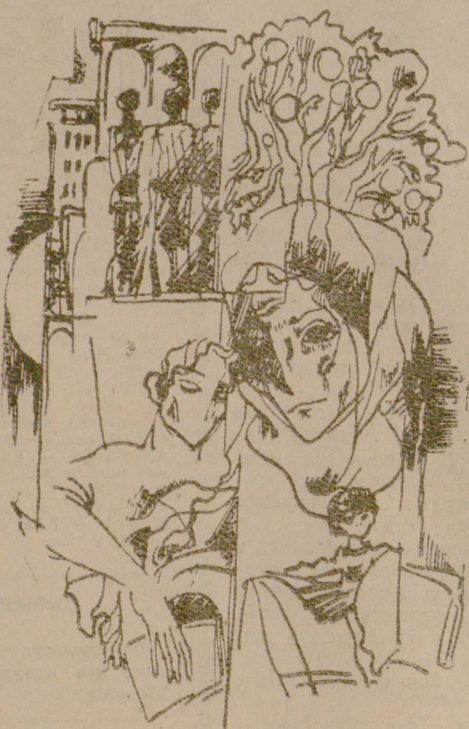
В прозореца на школската ми стая
играеха отблясъци на щикове
на твоите войни, възвестили края
на безконечно черни векове.

А улицата, по която мина
с теб свободата ни, на стрелена,
днес греє ярко не в една картина
и чакат я опънати платна.

От тази улица във Търново едва ли
ще найда по-щастлива, генерале!

Георги ДАНЧЕВ

РАЗКАЖИ МИ ...

Разкажи ми, мамо, разкажи ми
пак оная приказка прастара,
да ме върне в детските години —
с приказките чудни и буквара.

Да послушам пак за трите принца,
тринасти към ябълката златна
и да видя ясно, като в снимка:
как минава пътя край лампата.

Твоите трима сина днес не сме ли
принцове в приказката стара —
а три различни пътя отлетели,
[нищо друго в тях не се постваря].

Даме дъщерята царска няма,
нищо простата им селска брадва.
Другото напълно е промяна
и промяната ме тъкмо радва.

Но сто пъти да я слушам, мамо,
тази приказка ще ме владее:
не обичам време пропичляно,
а животът цял събран е в нея.

Йордан КУШЕВ

В Париж тя (Юлия Вревска) въз
нава за обявяването на Освободител
ната война. Незабавно се връща в
Петербург и със свои собствени
средства организира доброволчески
санитарен отряд.

Стоян Занков

Какво оставате в Русия!

Спомен
за блясък и за ранг. Това е всичко.
И жестът Ви със ръжност го отрече.
Как ясно виждам

онзи дом огромен:
в камината помръкнала жаравата,
белее лепелта сред здрача рехав
Захаърлената кадифена дреха
кристално огледало отразява,
Ръцете Ви изваяни привикват
с одеждата от сива, груба тъкан.
Клавирите осиротяло мълчат.

Не може вече да Ви върне никой
във този свят, обречен да погине.
Приела дръзко жребия изнежен,
загървяват вратите.

И тога е
откъсване.

отплаване —
завинаване.
Откъс от поемата „Пред шедрот
та на руската душа“

Виктория ГЕНОВА

Все някой ден на своя праг
от дълг път ще те посрещна.
Ще бъде лято. Късен мрак.
Светулки и съзла гореща
ще парнат моето лице.
забравената обич да събудят.
Ще стане тихо в твоето сърце.
пийливо, разпийляно по другичи.
Ще седна върху каменните стъпала
и спавените ще повикам —
да стане музика оная тишина,
неканена от никой.
И ще вали светулкивия дъжд
над нас със светлина зелена...

Румяна ДРАГОЗОВА

Лето 1835-то

...Велчо обеси на баждарлъка
на Демир дирек, срещу моя дюкян.
Хаджи Юрдан Брадата и Колю Гай
тандинята закарала на края,
горните порти, и там ги обеси;
Митю Софиялдия обеси на Дев
вентските порти.

(Из спомените на Кисимов)

Пак пролет е,
срещу Великден събота.
Камбаните с азизи вързани мълчат,
олтарите на черквите са пуснати.
свещите само тихичко прашат
Не вярват вече в бога търновци —
на баждарлък, Дервента и Марно поле
се молят.
И опустява касабата.
Народът с песен ще проплаче
по Велчо баш Динамджията,
уста Софиялдията.
хаджи Юрдан Брадата,
по Колю Гайтандинята...
И песента за търновци хортува
из селища, по оживените сергии.
С ръката на зограф Захари ще рисува
свещи по църкви и по манастири.

Марина КОРФОНОЗОВА

Отдалечаване

Когато се отдалечавам
и се завръщам пак назад,
лъжата ли е да се съмнявам,
че съществува моя град!

Полюшва старите възторзи
на Янтра нощният мираж...
Ако от чувства няма полза,
от скучен разум няма-дваж!

И както се отдалечавам,
така се втурвам пак назад.
Не е лъжата, че се съмнявам,
но съществува моя град.

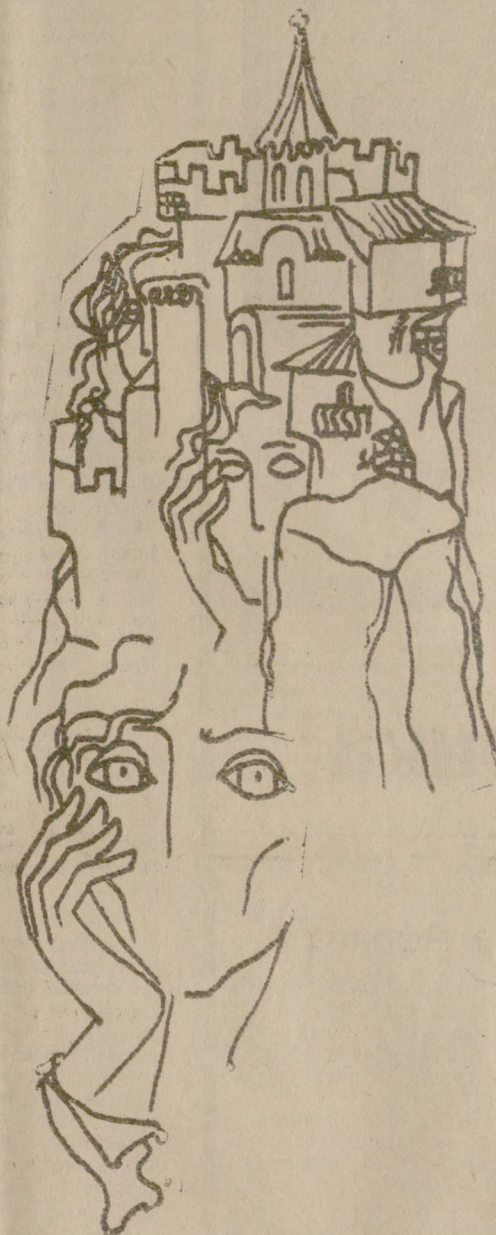
Жестоко-верни са силите
на древнолюкия му сян.
За всичко Лобната запятая!
Ще чуеш мълния без гръм.

И озарен ще видим ясно
народ разплакан как върви
след своя патриарх и гласно
го моли да благослови.

Последен знак за въскресение
над хора, църник и дворци,
над неродени поколения
от мъченици и светци.

И който се отдалечава,
наново връща се такъв,
каквото себе си познава
от паметта на своята кръв!

Николай КОЛЕВ

Очакване

Като фигурна снемна
в тази бяла игра
попрехвърлям от нежност,
спирам кротка, добра.

Като клон се огъвам,
гледам както луна,
де земата потъва
като топли зърна.

И при всичко, при всичко
обичта ми е в мен.
Ще достигна конкчето
на един търсен ден!

Стефка ЦВЕТКОВА

Светиня

Галактики ще експлодират,
ще се събират във едно ядро,
но ще остане шипчанската джра
в сърцето на един народ.

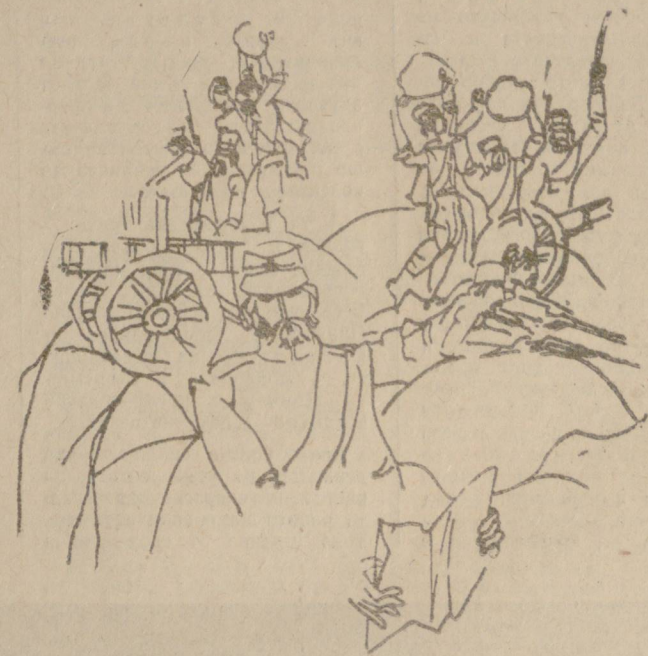
И камените са светиня тук —
по-скъпи са от скулптурите на Роден.
Сърце във всеки камък чука,
сърце във човешка напоян.

Пенчо КАРАЛИЕВ

«Нека отечеството

знае, че ...»

Из телеграма на генерал Столетов до император
Александър II

Вдигат се орли,
барут суши тревата река,
а скалите пукат се от страх.
На върха гнездата средяха,
съхнеше кръвта на прах.
Кукувица зла закука,
Жега. Ни вода, нито патрони.
Въздухът гори,
и тревожно морза чука,
сетните минути той бори...
„Нека Отечеството знае, че...“
Шипка тук не се предава.
Времени сме в нея
както майка в син.
Всеки гръм кръвта взривява
и в минутата редеем с по един...

Георги ЕНЧЕВ

КРАЙ ЗАПУСТЯЛАТА МАХАЛИЧКА

Под плочите със мър и лишен
и с кръстовете на тях вдълбани
лежат във горското затичие
под дъбовете великани
добрите стари махалени.
От векове тук акорени
под срихи, под бук и круши
те в своя вечен сян пак слушат
гласа на пролетни дърета
и на геръовски кукувици...
Насреща къщите-двоичи
потъват в бурен и познати...
От гробищните плочи викат
и с име българско ме галят
Никола, Рандьо, Слав, Велика...
А есента дебели свещи
за мъртъвците бавно пали...
Вместо таман — на здравец лъхна
от гробището край букака
и стрелен минухар разцъфнал
направи синкав, синкав мрак.

Христо МЕДНИКАРОВ

Рисунки Христо ПАНЕВ

Университетската печатница

Заедно със студентите и преподавателите от Великотърновския университет „Кирил и Методий“ ще посрещне своя празник 24 май и коледният на университетската печатница. Малък е той, но и от неговата работа зависи равнището на учебно-педагогическата и научноизследователската дейност във висшето учебно заведение. Защото тук всяка година се отпечатват учебници и учебни помагала за студентите, програми, конспекти, автореферати на дисертации... В добро полиграфическо оформление се публикуват научни трудове, сборници с литературни и научноизследователски материали. Своя заслуга печатната база има и в провеждането на национални и международни научни мероприятия (симпозиуми, конференции, сесии). И ако всичка това трябва да се каже сезика на цифрите, то само за изминалата година в нея са постъпили и изработени над 300 поръчки.

Разбира се, цифрата не е

голяма, но това, което се прави в печатната база задоволява до известна степен нуждите на университета и е особено необходимо в неговата работа. Защото в различните университетски издания мнозина от младите научни работници и студенти правят своите първи публикации и поемат трудния път на науката. Една част от научната продукция на преподавателите и аспирантите става публично достояние също в резултат на усилията на колектива на базата.

А тя е създадена преди 7 години и тогава е била съвременно само с една машина, обслужвана от един човек. Сега нейният основател Иван Илиев е ръководител на колектива на печатницата, а модерната и съвременна техника е предназначена предимно за офсетов печат.

Все повече се разширява дейността на университетската база в областта на преподавателската работа на преподавателите. Това изисква от своя страна

и разрастване на печатните възможности. На сегашния етап дейността се затруднява и дори се задържа от възможностите на офсетовия печат. Затова ръководството на университета е закупило техника и за висококачествена продукция. С нея би могло да се поемат редица издания за редовен печат, което се налага и от спецификата на научните трудове, където има старобългарски, старогръцки и латински текстове. С разрастването на този въпрос ще могат да се отпечатват и цветни материали, да се издава студентският вестник...

Разбира се, проблеми, като във всяка работа, има много. Но университетската печатница е нещо, на което се разчита във ВТУ „Кирил и Методий“. Още повече, че печатарските работници тук са доказали невъзможността на старане и умение в тази не толкова професия.

Донка КОЛЕВА
Снимка Иван ДИМИТРОВ

Независима Африка В настъпление

25 май — Ден на освобождението на Африка

Въпросът за независимостта на Африка сега изисква повече внимание, от колкото и да било, защото „черният“ континент се превръща в арена на остри политически сблъсъци, които, без съмнение, ще имат събоносни последици.

Днес в Африка се противопоставят две исторически противоположни течения. От една страна, се засилва националноосвободителното движение на африканските народи срещу последните остатъци на колониализма и расизма; добива нов смисъл борбата за социално-икономическо освобождение от гнета на международните монополи. От друга страна, за почва контрастна тенденция на империалистическите сили, които търсят изход от разяждащата ги икономическа криза чрез засилване на експлоатацията на африканските минерални и човешки ресурси.

Сблъсъкт между тези тенденции до голяма степен определя политическото положение на африканския континент.

Крахът на португалската колониална система изпрати независима Африка пред самите врати на последните две расистки крепости, шумът срещу които става неумолчим. От другия край на континента народите на Етиопия дадоха възможност всички африканци да видят и осъзнаят силата на народната революция. Сега във всички освободени африкански държави, особено в страните със социалистическа ориентация, настъпва етап на борба за социално-икономическа независимост, за спасяване на икономиката от мононоционалните монополи. Дори в страни-

те, тръгнали по капиталистически път на развитие доколкото може да се говори за окончателен избор, правителствата са принудени да се борят срещу монополите, за да защитят интересите на националната буржоазия.

Но една от характерните черти на буржоазния национализъм е, че докато остава антиимпериалистически и антиколониален, той играе прогресивна роля. След като се изчерпят неговите демократични стремежи, буржоазният национализъм почва да служи на империализма. В това отношение показателен е примерът със Сомалия, където национализмът на управляващите премина в шовинизъм, изразил се в териториални претенции към съседните държави и агресия срещу Етиопия.

В освободените се африкански страни се извършва социална диференциация, полярят се класовите сили. Следствие на това разликите в политиката на страните с различна ориентация стават забележими. Силите на империализма използват тъкмо този процес, за да раздухат изкуствено различията между страните с нееднаква ориентация и да ги подчинят на своите интереси.

Сега САЩ и техните съюзници се въздържат от употребата на сила. Те предпочитат друг да води кестеният от огъня и поощряват буржоазния национализъм, който не само подпомага антиимпериалистическото единство на африканските страни, но и създава възможност, при преминаването му във великодержавен шовинизъм, да се използват въоръжените сили на една африканска държава срещу друга. За последните от

тази антиафриканска политическа линия са събитията в Африканския рог, в Западна Сахара, в провинцията Шаба и агресията на Египет срещу Либия.

Силите на империализма залагат и на масираното противопоставяне, като правят опити за създаване на военни блокове в Африка. В някои западноевропейски столици се лансира идеята за скалпване на „евроафрикански пакт“, икономически тесно свързан с Общия пазар.

Но политическите интриги на империализма са осъдени на неуспех. Напразни са усилията му да се нагоди към динамичните промени в „черния“ континент, защото те са продуктите от волята на африканските народи. Както е записано в Хартата на Организацията за африканско единство, една цел обединява всички африкански страни и това е пълното очистиане на континента от колониализма и расизма, а също така и извоюване на истинска икономическа независимост.

В наше време се създават благоприятни условия за постигането на тази цел. Прогресивните сили на целия свят са в настъпление. Нараста ролята на развиващите се страни, в това число и на африканските, в борбата за нов, справедлив икономически ред. В своя ход напред независимата Африка има пълната подкрепа на страните от социалистическата общност, чийто пример става все по-привлекателен за поелите към бъдещето народи.

Нумизматична изложба

В лекционната зала на читалище „Карл Маркс“ в Павликени бе открита нумизматична изложба, посветена на 100-годишнината от освобождението на България от османско иго.

Показаните колекции, обединени в няколко раздела, проследяват сеченето на монети в различни периоди: руски монети в България по време на Освободителната война; монети, медали и ордени, сечени във връзка с борбата на българския народ за освобождение; български монети, сечени след Освобождението; български монети родно производство; антични монети от Гърция и стария Рим, както и съвременни и модерни монетосечене.

Иван КУЛИНСКИ

Атанас ПАСКАЛЕВ

Физкултура, спорт, туризъм

Велико Търново — Краков

Две победи на „Етър“ в побратимения град

В изпълнение на подписания тази пролет договор за спортен обмен между побратимените Краков и Велико Търново от 14 до 18 май в Полша гостуваха баскетболистите от девическия отбор на „Етър“. Бяха организирани две много интересни срещи. В първата на етърки бе противопоставен съставът на „Гурник“ от град Величка (на 13 км от Краков). Въпреки че сред петорката на домакините играеха и три състезателки от женския отбор на дружеството — доскорошен участник във втора лига на Полша, че на почивката резултатът бе 35:26 за „Гурник“, с крайна победа се подвизаха великотърновчанки (треньор Стефан Симеонов) — 64:63.

Естествен бе стремежът на полските девойки от Баскетболния съюз в Краков за втория мач да противопоста-

вят по-силен отбор, да търсят по-добро представяне. Съперник на етърки бяха най-добрите девойки на Краков. Срещата се игра в модерно спортищената зала „Висла“ в Краков (с места за около 3000 зрители) и премина под диктовка на момичетата във виолетово трико: в 10-та минута 26:9, до почивката — 37:23 и в крайна сметка — победа на „Етър“ със 72:52.

За играта на великотърновските момичета бяха дадени ласкави оценки. Домакините проявиха интерес към организацията на учебния процес в ССВ, системата на първенството у нас, постиженията на баскетбола в окръга, изказаха пожелания за разширяване на контактите и задълбочаване на дружеския обмен на двете баскетболни школи.

Александър ТОШЕВ

ФУТБОЛ

Академик“ (Св) имаше важен мач срещу съименниците си в София. Свиштовци вложиха много старание да наложат своята воля, създадоха се и възможности (Момчилов, Фиданов, Петков, П. Станков) не само за равенство, но и за пълен успех, но... отново фатална вратарска грешка се оказа решаваща за крайния изход. Мокрият терен бе коварен съветник на непредвидливия Зарков (1, Ак, Св), който в 50-та минута леко пропусна бията от Георвев топка — 1:0 за софиянци. Загуба усложни положението на свиштовските футболисти в „А“ РФГ. За мача в София „Академик“ (Св) бе в състав: Зарков, Попов, В. Петков, Евгениев, Станков, Павлов, Курбанов, Фиданов (Янков), Петков, Михов (Белзос), Момчилов.

се представиха и защитниците Милонов, Колев, и Петков. Голмайстори: Кр. Маринов в 35-та и 67-та минута за „Янтра“ и Г. Станев в 75-та мин. за гостите — 2:1 за „Янтра“.

С точна и технична игра футболистите на „Червено знаме“ (Павликени) заиграха уверено на стадиона в Исперих и в 25-та минута от дузпа, отсечена за спяване на Атанасов (9, Ч. зл.), на Толузов се удаде да реализира 1:0 за павликени. След почивката обаче те не съумяха да се организират срещу силно напрегнатите нападатели на „Бенковски“ и само за 12 минути допуснаха в своята врата три гола — 3:1 за „Бенковски“. В заключителната част на мача гостите отново се съвзеха, но стрелбата пак бе недостатъчно ефективна.

(По материали на П. Тодоров, Ал. Тошев, Ив. Кожухаров, И. Дрumeв)

„А“ РФГ

Класиране:	
1. ЦСКА „Септ. зн.“	52-30 37
2. „Локомотив“ (Сф)	33-13 37
3. „Левски-Спартак“	43-25 32
4. „Тракия“	34-29 32
5. „Славия“	52-29 27
6. „Пирин“	26-33 25
7. „Академик“ (Сф)	29-33 24
8. „Черно море“	21-30 24
9. „Локомотив“ (Пд)	26-36 24
10. „Черноморец“	37-34 23
11. „Марек“	31-33 23
12. „Сливен“	29-42 23
13. „Берое“	23-32 22
14. „Академик“ (Св)	29-35 22
15. „Ботев“	26-50 22
16. „ЖСК-Спартак“	23-36 21

СЕВЕРНА „Б“ РФГ

1. „Спартак“ (Пл)	65-28 51
2. „Бдин“ (И)	60-27 48
3. „Дунав“	57-23 40
4. „Янтра“	50-24 40
5. „Етър“	61-36 40
6. „Волов“ (П)	51-39 37
7. „Черв. знаме“	46-37 37
8. „Кърпачев“	41-47 34
9. „Бенковски“	34-49 33
10. „Добруджа“	39-40 32
11. „Светкавица“	40-51 32
12. „Чавдар“	53-50 31
13. „Ватек“	31-46 30
14. „Спартак“ (К)	35-53 30
15. „Локомотив“ (ГО)	41-36 29
16. „Локомотив“ (Мз)	42-73 29
17. „Раковски“	34-44 28
18. „Черноморец“	30-56 28
19. „Септ. слава“	37-46 27
20. „Доростол“	35-57 26

Красота и смелост — това бе най-характерно, в скопото вете на кобила „Богиня“ с ездач Йордан Костов от бабата в Арбанаси, един от челиците в тазгодишното окръжно първенство по конен спорт.

Снимка Йордан ДРUMEВ

МЛАДИТЕ СТРЕЛЦИ — ШАМПИОНИ

В третия републикански шампионат на спортните школи и училища по стрелба с въздушна пушка и пистолет много добре се представиха състезателите и състезателките на „Етър“ (от ССВ „Г. С. Раковски“). Великотърновчани се оказаха отново не само добри домакини, но и най-добре подготвени за отговорното изпитание. Сред 10-те участници отборите доминираха, излъчиха и още една (след В. Лечева) майсторка на спорта — Валентина Арнаудска, която с постижение 375 точки в упражнението 10 плюс 40 се изкачи на шампионския връх и покори майсторския норматив. Резултатите показват, че стрелковата школа във Велико Търново развива и обогатява своите традиции.

Какво е крайното класиране?

С въздушна пушка упражнението 10+40 при пионерките на чело е В. Арнаудска, пред А. Матева от „Левски-Спартак“ с 369 т. Хр. Янакиева от вотория отбор на „Етър“ с 351 точки. Отборен шампион е съставът на „Етър“ с 1063 т., следван от „Левски-Спартак“ с 1054, „Етър“ — 1108, „Марина“ Пд с 1006, ЖСК-Спартак Вн, ЦСКА „Септ. знаме“ Сф и други. От пионерите в същото упражнение шампион е Иван Живков от „Етър“ с 360 т., следван от Ив. Чобанов Гб и К. Павлов „Левски-Спартак“ с по 357 т. Отборен първенец са великотърновчани с 1055 т. втори — „Левски-Спартак“ 1051, следван от ЖСК-Спартак Вн 1047, ЦСКА „Септ. знаме“ Сф 1043 т. и други.

Състезанието с въздушен пистолет (упражн. 10+40) отново донесе успех на великотърновчани — Стефан Маймарева е начело с 353 т., пред Д. Дюрова ВТ 348, И. Бурнева ВТ 342, Ст. Цанков ЦСКА 335, В. Георгиев ЦСКА 322 точки и други. Отборно: „Етър“ 1043, ЦСКА 966 т. И в крайното комплексно класиране убедително волята-стрелците от Велико Търново, следвани от софийските си колеги от „Левски-Спартак“, ЦСКА, ЖСК-Спартак Вн, Марина Пд, Янтра Габрово.

Ал. ГЕОРГИЕВ

НАКРАТКО

Във Виноград се проведе лекоатлетическият четвртибор на дружбата за покриване на нормативите от СМ „Родина“. В състезанията взеха участие учениците от основното училище. След оспорвана борба в отделните дисциплини най-добре се представиха Георги Недялков, Шафие Бекирова, Костадин Тодоров, Нела Иванова, Димитър Иванов, Моймине Алиева, Стоян Иванов, Мариана Димитрова, Райна Петкова и Саид Мюмюнов.

От всичките 77 участника от четвърти до осми клас 11 покриха нормите за „отлично изпънил“, а 40 за „изпълнил“. На първенците бяха раздадени награди.

Марин ВАСИЛЕВ

В чест на 100-годишнината от Освобождението на България, 60-годишнината на Съветската армия и десет години от началото на операция „Българска слава“ пионерите от специализирания отряд при училище „Вачо Киро“ — Велико Търново заедно с курсанти от ВВУВ „В. Левски“ организираха военизирана игра „Зорница“, включена в учебната програма на операция „Българска слава“.

При висока дисциплина, с дух и устрем пионерите и курсантите преодолеха гористи и скалисти местности и изпълниха всичко в предвидената програма.

Ганка ТОДОРОВА

Отборът по туристическо ориентиране при дружина „Ганка Раева“ към училище „Вачо Киро“ завоюва купата на първенството по време на окръжно състезание.

Индивидуални първенци са Стефан Генчев, Николка Дончева и Христо Йорданов.

Атанас ТИШЕВ

На 21 май 1978 г. почина в София активният борец против фашизма и капитализма

Петър Александров Попов,

роден на 27 ноември 1899 г. в Яковец. Отрано заживял с неволите и борбата в работническата класа, през 1919 г. участва в стачката на Захарната фабрика. Същата година става член на БКП. През 1931 г. е издигнат за секретар на районния комитет на БКП в Яковец. От 1932 до 1938 г. е секретар на Горноорховския окръжен комитет на Работническата партия. За своята антифашистка дейност многократно е арестуван, няколко пъти и изпратен в концлагер.

След Девети септември, макар и с разклатено здраве, отдава своите сили в строителството на социализма.

Поклон пред светлата му памет!

Телевизия

ВТОРНИК — 23 МАЙ

10.00 — По света и у нас: 10.30 — Програма за детските градини: „Песна азбука“, I и II епизод; 10.55 — „Съчинение“ — детски филм; 11.20 — „Лесно е да си добър“ — съветски игрален филм; II серия; 12.30 — Информационен дневник; 17.05 — Програма за детските градини (повторение); 17.30 — Новини; ПРОГРАМА, ПОСВЕТЕНА НА БЪЛГАРСКАТА ПРОСВЕТА 17.45 — „Хоро“ — детско фолклорно предаване; 18.05 — „Плевенската даскалица“ — очерк за Анастасия Димитрова, учителка в Първото светско детско училище; 18.30 — „За нас, учители любими“ — поздравителен концерт; 19.05 — „Откъде се знаем“ — българска киноновела; 19.40 — „Лека нощ, деца!“, 20.00 — По света и у нас; 20.45 — Телевизия: „Българският език“; 21.25 — Концерт на Георги Бадев; 21.55 — Агенция ЛНК; 22.35 — „Това не сме ученици“ — съветски игрален филм; 00.10 — Новини.

ВТОРА ПРОГРАМА

17.20 — „Срещи в шест“ — програма на ТВЦ Пловдив; 17.50 — Клуб „Дружба“; 18.30 — „Вчера, днес, утре“; 18.50 — „Волите на струна“ — научно-популярен филм; 19.00 — „Присъствие“ — български игрален филм; 20.30 — „София — нашата столица“; 20.50 — Екран „Художествена самонадеяност“; 21.00 — „Московски срещи“ — филм; 21.50 — Новини; БТА; 22.00 — По света и у нас.

СРЯДА — 24 МАЙ

Ден на българската просвета и култура, на славянската писменост и българския печат. От 9.45 до 00.15 часа на националния комплекс „Културна дейност, художествено творчество и средства за масова информация.“

ВТОРА ПРОГРАМА

От 12.00 до 23.00 часа Програма, посветена на националния комплекс „Културна дейност, художествено творчество и средства за масова информация.“

ЧЕТВЪРТЪК — 25 МАЙ

10.00 — По света и у нас; 10.30 — Програма за детските градини: „Песна азбука“, VI и VII епизод; 10.55 — ВТ за Интервю: „Созвон“ — документален филм; 11.25 — „Домът на хула“ — телевизионен филм на ГДР; 12.30 — Информационен дневник; 17.05 — Програма за детските градини (повторение); 17.30 — Новини; 17.40 — „Тв рали“ — предаване за пионерите; 18.00 — „С работническа чест“ — очерк за завод „Петър Ченгелов“; 18.30 — Бразили на петалетата: „Делниците на Кайя“; 18.40 — Телевизионно наддаване в Хасково — концерт на родна музика; 19.10 — Реклами; 19.20 — ТВ университет; „Социалистическият организъм на труда“; II лекция; 19.50 — Лека нощ, деца!; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — Ден на българската култура в СССР на заключителен концерт директно предаване от Москва; 22.15 — „Светът в действие“ — документално-публицистично предаване; 23.15 — Новини.

ВТОРА ПРОГРАМА

17.30 — „Север“ — програма на ТВЦ Русе; 18.00 — „Вчера, днес, утре“; 18.30 — „Петимата от РМС“ — български телевизионен филм; II серия; 19.30 — Европейско първенство по баскетбол — жени, предаване от Познан; 21.05 — Киновсвят: „Жайковски“ — игрален филм на екрана; II част; 21.30 — „Българска гостува на София“ — концерт; 22.00 — Новини; БТА; 22.10 — По света и у нас.

СЪОБЩЕНИЕ

Следващият брой на вестника ще излезе в петък — 26 май.

ПРОДАВАМ „Шнода 100“, гр. Велико Търново, ул. „3-а левка“ № 53 — Марков. 2-2

ПРОДАВАМ „Пенжо 404“ — 50 000 км, 2-35-89 — В. Търново. 2-2

ОБМЯНА НА ОПИТ В КРАЙДУНАВСКИТЕ ГРАДОВЕ

В четвъртък и петък в Свищов се състоя среща за обмяна на опит с градските комитети на Отечествения фронт от крайдунавските градове, на която присъстваха и представителите на градските комитети от окръга, от Чирпан, Панагюрище, Свиленград и Михайловград.

Първият ден гостите посетиха паметниците на освободителите, където поднесоха венци

и се поклониха пред подвиза на руските войни, разгледаха музеи и се запознаха със забележителностите на града.

През втория ден своя опит в организационната и масовополитическата работа споделиха секретарите на градските комитети на Отечествения фронт в Свищов, Русе, Видин, Силистра.

Иван КУЛИНСКИ

Атанас ПАСКАЛЕВ